

Чим страшна байдужість, пасивність, брехня?

Байдужість. Яке цікаве слово. І головне те, що для кожного воно значить щось різне. Для когось це - норма, для когось стиль життя, а для когось - один із смертних гріхів. Що таке байдужість? Це коли все одно. Це коли плювати. На всіх і кожного. Такий собі «пофігістичний лайфстайл». А навіщо «паритись», переживати, хвилюватися? Можна ж «забити» на все, плюнути з високого горба. «Ну і що?» - Скаже хтось. - «Подумаєш, це нічого такого. Це ж не вбивство і навіть не крадіжка. А так, просто пасивність». Як на мене, це набагато страшніше. І за вбивство, і за крадіжку, і будь що інше.

Байдужість, пасивність - це найгірше, що може бути. Бо навіть у вбивці чи злодія, розбійника чи пірата є мотив, свої викривлені цінності і цілі, якісь свої пріоритети, власний кодекс честі. А у байдужого немає нічого такого. Просто тому, що йому все одно. І об його «ну і плювати» будуть розбиватися всі аргументи, доводи чи просто розумні думки і твердження. Тому, що його це не хвилює і ніяк не зачіпає.

Пасивність. Про це я вже згадувала. По суті, те ж саме. Та ж опера, тільки в профіль. Тому, що пасивному теж все одно. А якщо і є щось, що його хвилює, зачіпає і цікавить - то все одно він не буде цим займатися. Не буде цього показувати. Адже, лежати на дивані і здалеку дивитися на все – набагато легше і комфортніше. Бо бути «покірною вівцею» - набагато краще. Бездіяльність таких людей іноді може доходити до абсурду.

Брехня. А це ще цікавіше. Тому, що, якщо байдужість і пасивність – це риси окремих людей, то брехня притаманна всім. Так би мовити, і дорослим, і малим. Хтось бреше заради власної вигоди, хтось на благо інших. Хтось через безвихідь, а хтось через страх. І так продовжувати можна вічно, шукаючи причини і намагаючись виправдати їх. Але від цього брехня не перестане бути брехнею. І без різниці, в який колір її пофарбували, як її приховали. Бо, як говорить стара і до болю вірна істина: « Правда все одно впливає». І, як правило, у дуже невігідний для тебе час, і в дуже невігідному

світлі. Перевірено на власному досвіді. Але перестати брехати ти не можеш. Тому, що робиш це для блага інших, принаймні, так тобі здається. І ситуація виходить патова. Виходу з неї не має. Хоча, як говорить відомий анекдот: «Навіть, якщо вам з'їли, у вас все одно є два виходи».

Так що, в принципі, вихід є і тут. Я би сказала навіть два. А то й три. Перестати брехати, але тоді наслідки будуть жахливі. Скільки розпадеться сімей, скільки пересвариться людей, скільки друзів розбіжиться! І як знеціниться для обманутих раніше інститут людських відносин, дружби чи партнерства!? Жах! Перестати вважати брехню чимось поганим - і результат знову ж таки, не «вах». Якщо кожен почне брехати праворуч і ліворуч, не фільтруючи сказане, то, знову ж таки, розпадуться сім'ї, розлетяться на всі чотири сторони друзі, і як знеціняться слова «правда» і «довіра».

Тому, на жаль, найприйнятнішим на даний час є третій вихід, хоч він і найбільш непосильний. Залишити все як є. Виходить, що наше суспільство і світ загалом тримаються на брехні. А, можливо, її рівно стільки ж, як і правди? І це створює своєрідний баланс. Але ж це дико!

І я вже мовчу про те, що разом ці три компоненти - байдужість, пасивність і брехня - просто гримуча суміш. Мені навіть страшно подумати, що є люди, для яких існування за цими трьома «правилами» - норма. Але як з цим боротися? Адже не можна піти і видати закон «Заборона брехати». Я промовчу про те, що це буде, як мінімум, тиранія, але ніхто того слухати не стане. Та і не перевіриш же, правду каже людина, чи бреше. Тоді підуть уже наклепи, здогади, помсти – загалом, повний набір для знищення всього того людського, що є у нас. Але що ж тоді?

Просто треба викорінювати в собі всі ці якості. Уступити місце довірі, активності, зацікавленню, завзятості. Тому, що «все, із доброго чи злого, починається з малого». Так і тут - треба починати з себе. І якщо ставатимеш кращим ти, то ставатимуть кращими і ті, хто тебе оточує. Ніхто і ніколи не зможе виховати тебе так, як ти сам себе виховаєш.

«Ти знаєш, що ти людина? Ти знаєш про це чи ні?» Спочатку треба задуматися над собою, над своїми людськими якостями. Бо не зможе брехун навчити когось бути чесним, зате зможе стати таким сам. Просто треба пам'ятати, що ти людина. Хто би що не говорив – ти людина. Ти не можеш бути байдужим тому, що ти не кусок м'яса. Навіть тварини, і ті не байдужі до своїх. У них немає брехні. То що, ти гірший за тварину?

Чим страшна байдужість, пасивність, брехня? Та всі біди від них, от чим страшна! Війни, обмани, заколоти, злочини, - все це десь у своєму корені мало ці «складники». І все це вписано у нашу історію, цього не змінити і не забрати. Але історія для того, щоб вчитися на її помилках. Тому вчися! Роби висновки. Адже, доки є ті, кому не все одно, доти існує народ, держава, людство!

Вікторія Кравченко, 10 клас
літературна студія «Джерельце»
ЛМКМЦ «Галицьке юнацтво»